

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 4208/2019
21.05.2020. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Браниславе Апостоловић, председника већа, Бранислава Босиљковића, Бранке Дражић, Данијеле Николић и Добриле Страјина, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Миодраг Вуковић, адвокат из ..., против туженог Air Serbia Catering д.о.о. из Београд, Сурчин, Аеродром Никола Тесла, Београд, кога заступа Сава Б. Секулић, адвокат из ..., ради дуга, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 4686/18 од 20.12.2018. године, исправљене решењем истог суда Гж 4686/18 од 29.01.2019. године, у седници већа одржаној дана 21.05.2020. године, донео је

Р Е Ш Е Њ Е

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужиоца, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 4686/18 од 20.12.2018. године, исправљене решењем истог суда Гж 4686/18 од 29.01.2019. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 4686/18 од 20.12.2018. године, исправљене решењем истог суда Гж 4686/18 од 29.01.2019. године.

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев туженог за накнаду трошкова ревизијског поступка.

Образложење

Пресудом Трећег основног суда у Београду П 3794/16 од 25.12.2017. године, ставом првим изреке, одбијен је, као неоснован, тужбени захтев тужиоца и укинута у целисти решење о извршењу Четвртог општинског суда у Београду Ив 3124/08 од 31.08.2009. године, којим је обавезан тужени да тужиоцу исплати износ од 1.257.428,00 динара са законском затезном каматом почев од 05.06.2007. године, па до исплате, као износ од 49.750,00 динара на име трошкова извршног поступка. Ставом другим изреке, обавезан је тужилац да туженом накнади трошкове парничног поступка у износу од 68.250,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж 4686/18 од 20.12.2018. године, исправљеном решењем истог суда Гж 4686/18 од 29.01.2019. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба тужиоца и потврђена пресуда Трећег основног суда у Београду П 3794/16 од 25.12.2017. године. Ставом другим изреке, одбијени су захтеви тужиоца и туженог за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилац је, благовремено, изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о ревизији одлучи применом члана 404. Закона о парничном поступку.

Тужени је поднео одговор на ревизију.

По оцени Врховног касационог суда, нису испуњени услови за одлучивање о ревизији тужиоца као изузетно дозвољеној, у смислу одредбе члана 404. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС", бр. 72/2011, 49/2013-УС, 74/2013- УС, 55/2014, 87/2018 и 18/20, у даљем тексту: ЗПП).

Одредбом члана 404. став 1. Закона о парничном поступку, прописано је да је ревизија изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом ако Врховни касациони суд оцени да је то потребно ради разматрања правних питања од општег интереса, или правних питања у интересу равноправности грађана, односно ради уједначавања судске праксе или новог тумачења права. Ставом 2. истог члана, прописано је да о дозвољености и основаности ревизије из става 1. овог члана, одлучује Врховни касациони суд у већу од пет судија.

Правноснажном пресудом одбијен је захтев тужиоца за исплату износа од 1.257.428,00 динара са припадајућом законском затезном каматом, на име дуга за пружене адвокатске услуге у извршном поступку Ив 15786/06, по основу уговора о заступању од 28.06.2006. године, којим је тужилац ангажован од стране туженог да између осталог као адвокат заступа туженог у споровима које му тужени повери и по ком уговору је предвиђено да пуномоћнику на име хонорара припада износ од 10% од досуђеног износа, као и накнада трошкова по адвокатској тарифи. Нижестепени судови су утврдили да наведени износ од 1.257.428,00 динара, колико тужилац тужбом тражи, који представља 10% од досуђеног износа у извршном поступку Ив 15786/06, превазилази троструки износ прописан Адвокатском тарифом, па би поступање по одредби члана 3. став 1. уговора о заступању од 28.06.2006. године, која предвиђа да пуномоћнику припада износ од 10% од досуђеног износа, као и накнада по Адвокатској тарифи било противно принудним прописима односно супротно Закону о адвокатури („Службени лист СРЈ“ бр. 24/98, 72/2002) и Тарифи о наградама и накнадама трошкова за рад адвоката („Службени гласник РС“ бр. 129/2007, 53/10, 15/2012), важећим у време настанка спорног односа парничних странака.

У конкретном случају, Врховни касациони суд је нашао да су нижестепени судови према чињеницама утврђеним у овој правној ствари донели одлуку у складу са правним ставом који је изражен кроз одлуке Врховног касационог суда, због чега нема услова за одлучивање о ревизији, као о изузетно дозвољеној, ради разматрања правног питања од општег интереса. По оцени Врховног касационог суда, у овом случају не постоји ни потреба разматрања правних питања од општег интереса или правних питања у интересу равноправности грађана, нити је потребно ново тумачење права. Осим тога, тужилац није уз ревизију доставио пресуде из којих би произлазио закључак о различитом одлучивању у истој правној ствари, а другачија одлука не указује нужно и на другачији правни став изражен у тој одлуци, јер правилна примена права у споровима са тужбеним захтевом као у конкретном случају, зависи од утврђеног чињеничног стања.

На основу изнетог, применом члана 404. став 1. ЗПП, одлучено је као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, у вези члана 403. став 3. ЗПП, Врховни касациони суд је утврдио да ревизија није дозвољена.

Према члану 403. став 3. ЗПП ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне Банке Србије на дан подношења тужбе.

У конкретном случају, предлог за извршење којим је инициран предметни поступак поднет је 29.02.2008. године, а као вредност спора означен је износ од 1.257.428,00 динара. Првостепена пресуда донета је 25.12.2017. године. Другостепена пресуда донета је 20.12.2018. године. На дан подношења тужбе 1 евро је према средњем курсу Народне банке Србије износио 83,4635 динара. Вредност предмета спора од 1.257.428,00 динара представља динарску противвредност од 15.065,60 евра.

Како вредност предмета спора побијаног дела правноснажне пресуде не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе, односно у конкретном случају предлога за извршење, ревизија тужиоца није дозвољена.

Сходно изложеном, на основу члана 413. ЗПП, одлучено је као у ставу другом изреке.

На основу овлашћења из члана 165. став 1. у вези са чланом 154. ЗПП, Врховни касациони суд је одбио захтев туженог за накнаду трошкова ревизијског поступка, јер се не ради о трошковима потребним ради вођења парнице, због чега је Врховни касациони суд одлучио као у ставу трећем изреке.

**Председник већа – судија
Бранислава Апостоловић,с.р.**

За тачност отправка
управитељ писарнице
Марина Антонић